

De Rode Valleï

De Rode Vallei

Gaspard Dhooghe

Dit verhaal berust volledig op fictie. Elke gelijkenis met bestaande personen en/of gebeurtenissen berust op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere.

Schrijver: Gaspard Dhooghe
Coverontwerp: Greta Van Driessche
ISBN: 9789403712505
© Gaspard Dhooghe

Inhoud

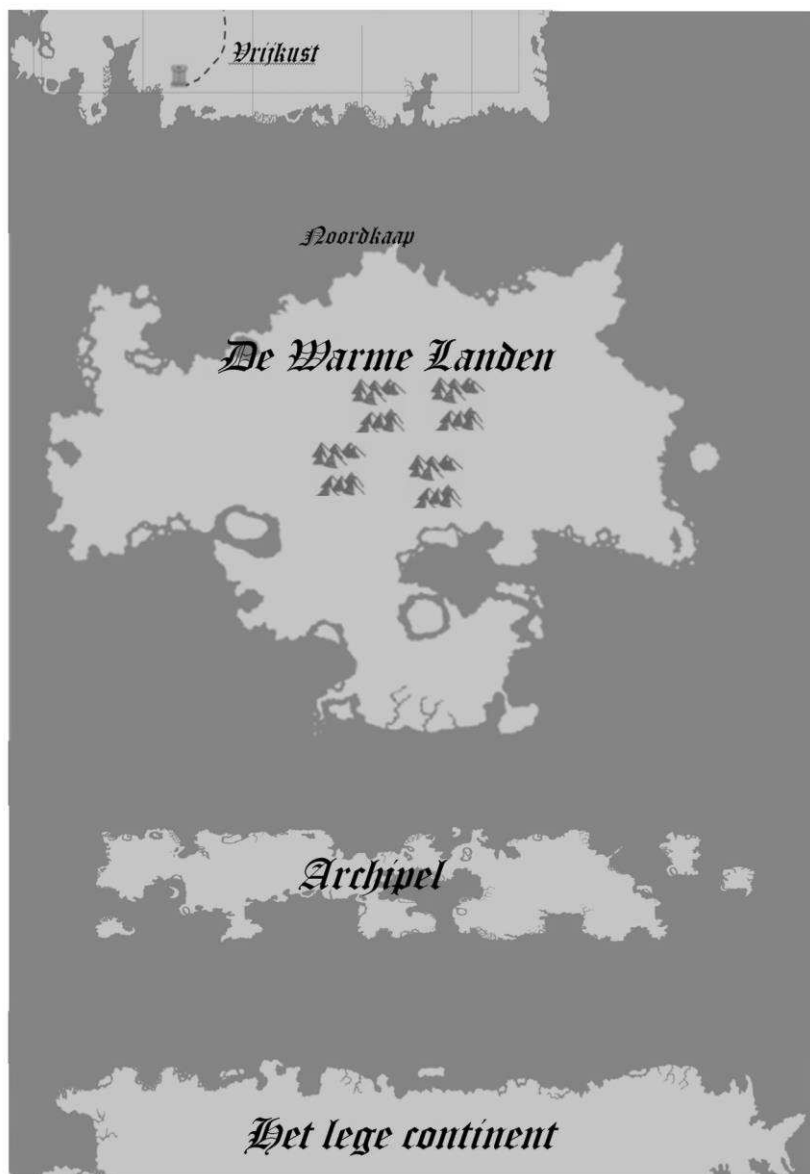
Kaarten	8
Belangrijkste personages	10
1 De jaarmarkt	11
2 De grote slachting	18
3 Winter	24
4 Dooi.....	37
5 De hoofdstad	46
6 De Raad der Wijzen	50
7 Marjana.....	55
8 Vertrek	62
9 De Draak	71
10 De expeditie	79
11 Moland	86
12 Dwars door Moland	94
13 De Rode Vallei	111
14 Dwars door de vallei	117
15 Zwarte magie	129
16 De Citadel	135
17 Drakentemmer	146
18 De ontsnapping	154
19 Hereniging	160
20 Overleg	168
21 Zilver tong	178
22 De koning.	185
23 Oude verhalen.....	189

24	Snelle beslissingen	195
25	Verraad.....	201
26	De Warme Landen	211
27	De Overgeblevene.....	213
28	Ida.....	217
29	Spionnen	221
30	Vlucht	228
31	De Zeemeeuw	233
32	De generaal	246
33	Wolven	250
34	Drakentempel	256
35	De Afgevaardigde	267
36	De villa	271
37	Hoog bezoek.....	280
38	De bijenkorf.....	289
39	Naar het noorden.....	298
40	De Cobra.....	302
41	Overleg	309
42	Het keizerlijk paleis	318
43	De Archipel	326
44	De Afgevaardigde.....	336
45	Peter	344
46	Wolven	352
47	Ontmaskerd.....	354
48	Hellegat	360
49	De Troep.....	366

50	De verloving	370
51	Thuiskomst	375
52	Gesprek met de Afgevaardigde	380
53	Het collectief	383
54	Diederik	387
55	Opstand	392
56	Het paleis.....	397
57	De onthulling.....	403
58	De kat	407
59	De grote leugen.....	410
60	Esmeralda.....	413
61	Ommekeer	416
62	Vertrek	424
63	De bruiloft	428
64	Epiloog.....	436

Kaarten

Belangrijkste personages

Gerald, magiër van Wijbeek.

Esmeralda, magiër van Moland.

Ludo, magiër van Hoogveld.

Yolande, magiër van Neerveld.

Victor, magiër van Roobroeck.

Gustaf, magiër van Roodham.

Estella, magiër van Vrijkust.

Camilla, magiër van Warburg en voorzitter van de Raad.

Robin, boswachter van het kasteel van Wijbeek.

Xander, broer van Robin.

Willem, soldaat in het leger van de Verenigde Graafschappen.

Marjana, Student in het eerste jaar magie.

Marjolein, kastelein van De Laatste Herberg.

Stijn, partner van Marjolein.

Peter, ambassadeur van de Verenigde Graafschappen in de Warme Landen.

Karlo, zoon van Peter.

Astrid, Dochter van Peter.

Thomas, vriend van Karlo.

Hugo, hoofd van de Partij.

Nina, dochter van Hugo.

Grietje, vriendin van Nina.

Bever, rechterhand van Hugo.

Rolando, zelfverklaarde graaf van de Rode Vallei.

Irina, vrouw van Rolando.

Cobra, nakomeling van de keizer van de Warme Landen.

1 De jaarmarkt

Het was een vredige tijd. De grote Drakenoorlogen lagen al enkele generaties in het verleden.

De Raad der Wijzen kwam nog maar één keer per jaar samen, en zelfs dat was een formaliteit geworden.

Er heerste vrede en een zekere welvaart in de graafschappen. De herfst liep op zijn einde maar de zon deed nog haar best om warmte te geven. De najaarsmarkt bracht dan ook veel volk op de been. De markt stond vol met kramen van boeren en handelaars die hun koopwaar aanprezen: verse groenten en fruit, gerookte hespen en worsten, kruiden en ingemaakte olijven, honing en ahornsiroop. Er waren ook kazen in verschillende vormen, geuren en kleuren, grote gele karrewielen, kleine blauw geaderde kaasjes met een scherpe smaak en zachte roomwitte geitenkaas in aardewerken kommen.

De oogst was goed geweest. Iedereen was tevreden.

Gerald, de Magiër van het graafschap Wijbeek, had zich, tegen zijn gewoonte in, in de menigte begeven. Normaal gezien hield hij van rust en schuwde hij grote mensenmenigten, maar hij wilde zijn voorraad kruiden aanvullen voor de winter en de jaarmarkt was daar de uitgelezen gelegenheid voor. Hij was al vroeg op pad gegaan, dat wil zeggen voor zijn doen. Kort na het ontbijt had hij de wandeling naar het dorp aangevat. Dit gaf hem de kans zijn koopwaren uit te kiezen vooraleer het al te druk werd. Zijn status van Magister gaf hem ook bepaalde privileges. Hij kon al zijn boodschappen bij het kasteel van de Graaf laten afleveren en erop vertrouwen dat de betaling door de schatbewaarder van de Graaf geregeld zou worden. Zodoende moest hij niet zelf met de aankopen sleuren, of een boodschappenjongen meenemen die hij constant in de gaten zou moeten houden. Nadat hij alle benodigde kruiden had uitgezocht en opdracht had gegeven ze bij het kasteel af te leveren, besloot hij nog wat rond te kuieren.

In gedachten verzonken liet hij zich meevoeren met de mensenmenigte en na verloop van tijd kwam hij uit op een plein waar een grote toeloop ontstaan was.

Over de hoofden van de menigte heen kon hij een soort koets ontwaren waarvan de zijkant opengeklapt was om op die manier als kraam dienst te doen.

Een opzichtig geklede man stond de menigte toe te spreken.

Hij zag er nog jong uit, niet veel ouder dan een jaar of dertig. Zijn kostuum zou een Graaf niet misstaan hebben. Hij droeg hoge lichtbruine laarzen van sierlijk bewerkt leder, een lange honingkleurige tuniek van fijne wol die bijeengehouden werd door een ceintuur met een gouden gesp. Daarboven droeg hij een zwierige robijnkleurige satijnen mantel die al zijn bewegingen benadrukte.

Om zijn hals hing een gouden ketting bezet met amethisten en op zijn hoofd droeg hij een breedgerande hoed versierd met een gouden band die glinsterde in de herfstzon.

Zijn diepe stem had een fluwelen klank en droeg ver over de hoofden van de samengestroomde menigte heen.

‘Komt dit zien! Komt dit zien! Dit elixir bereid uit zeldzame planten en kruiden verlost u van al uw kwalen en zal uw levensduurte aanzienlijk verlengen! Enkel vandaag te verkrijgen. Morgen vertrek ik naar het volgende graafschap. Slechts één zilverstuk per flacon. Enige kans! Niet te missen...’

Zo ging hij nog een tijdje door. Gerald baande zich een weg uit de menigte. Hij had genoeg gehoord.

Weer een kwakzalver die de goedgelovige boeren hun geld afhandig probeerde te maken.

Heel wat boeren hadden na het verkopen van hun oogst nogal wat geld op zak.

Een groot deel daarvan zou verdwijnen in de zakken van de kroegbazen en allicht ook in de buidel van deze man. Een zilverstuk was veel geld, zowat een vierde van wat een gemiddelde oogst opbracht.

Vroeger had hij zich hier druk over gemaakt, misschien zelfs geprobeerd de kwakzalver te ontmaskeren. Door schade en schande had hij geleerd dat dit zinloos was. Toch lukte het hem niet helemaal om zijn ergernis te onderdrukken. Hij merkte dat hij zijn vuisten gebald had en zijn kaken opeengeklemd hield. Hij probeerde zich te ontspannen. Er was niets wat hij kon doen. Maar de charme van de markt was voor hem ook verdwenen. Hij voelde zich opeens niet meer op zijn plaats tussen al deze opgewekte, zorgeloze mensen. Een koud voorgevoel van naderend onheil besloopte hem. Later zou hij beseffen dat zijn voorgevoel hem niet bedrogen had maar nu schudde hij de sombere gedachten van zich af en begon aan de wandeling terug naar het kasteel.

Het kasteel lag op een heuvel en keek uit op het dorp in de vallei. Het was een behoorlijke klim. Halverwege bleef hij even staan om van het uitzicht te genieten en op adem te komen. Het brugje waar hij halt hield was één van zijn lievelingsplekjes. Een riviertje, dat hoog in de bergen zijn oorsprong vond, klaterde onder het brugje door en de bomen droegen hun prachtige gouden herfsttooi, overgoten door het warme licht van de laagstaande zon.

Terwijl hij daar stond te mijmeren werd hij opgeschrikt door het geluid van een koets die de heuvel opreed. Het span met vier paarden was al van ver te horen doordat er aan de halsters kleine koperen belletjes bevestigd waren. Dit was geen marktkramer die goederen kwam leveren. Een bezoeker voor het kasteel? Gerald staarde in de richting van het naderende geluid. De weg slingerde zich in bochten langs de heuvel omhoog en was omzoomd met bomen en struiken die het uitzicht belemmerden. Toch duurde het niet lang vooraleer de paarden, gevolgd door het voertuig, achter de bocht tevoorschijn kwamen. Tot zijn ontsteltenis herkende Gerald de koets. Dat was de kwakzalver die hij daarnet op de jaarmarkt gezien had. Hij voelde opnieuw ergernis opkomen.

Het zou net iets voor de Graaf zijn om zo'n kwakzalver uit te nodigen. Verbeten wilde hij zijn weg verder zetten. De paardenhoeven hadden echter heel wat zand en stof doen opwaaien. Hoestend en inwendig vloekend moest Gerald wachten tot het meeste stof was gaan liggen. Toen hij eindelijk boven bij het kasteel aankwam zag hij de koets voor de hoofdingang staan.

Hij liep om het kasteel heen om via een zijingang naar zijn vertrekken te gaan. Deze waren gelegen op het gelijkvloers en gaven uit op een tuin waar hij zelf een aantal kruiden kweekte. Daar aangekomen zette hij een kop thee om wat te kalmeren en op adem te komen. Hij had geen zin om die kerel tegen het lijf te lopen, maar hij was wel nieuwsgierig naar wat er gaande was. Hij besloot om naar de keukens te gaan en te melden dat hij het avondeten in zijn vertrekken zou gebruiken. Dat gaf hem tevens de kans om de laatste roddels op te vangen.

Gerald nam met opzet de gangen voor bedienden, zodat hij niet het risico liep gezien te worden. Hij deed dit wel vaker als hij niet gestoord wilde worden. Het kasteel beschikte over een gigantisch stelsel van gangen die door de dubbele muren van de zalen en kamers liepen en met elkaar verbonden waren door smalle trappen en nauwe

doorgangen. De bedienden maakten hiervan gebruik om discreet aan de wensen van hun meesters te voldoen.

Verder beschikte het kasteel over een gigantische keuken met vier fornuizen en twee rijen werktafels. Koperen pannen hingen in een lange rij te blinken aan de muur. De voorbereidingen voor het avondmaal waren reeds volop aan de gang. De deuren naar de twee bijkeukens stonden open. In de eerste werden groenten gewassen en voorbereid, de tweede werd uitsluitend gebruikt om af te wassen. De keukenhulpjes hadden geen toestemming om de hoofdkeuken te betreden, maar als het op roddels aankwam moest ge bij hen zijn.

De Magiër baande zich voorzichtig een weg naar de eerste bijkeuken. Daar trof hij Bram aan naast een grote emmer met rapen, pastinaak en rammenas. De jongen was druk bezig de groenten te schillen en in stukken te snijden.

‘Dag Bram’

‘Hoi meester!’ Bram was een opgewekte jongen, altijd bereid om een praatje te maken. Gerald deed zijn best om terloops te klinken.

‘Ik zou willen doorwerken vanavond, kunt ge het avondeten naar mijn vertrekken laten brengen?’

‘Kweenie meester, er is bezoek, de Graaf wil u der vast bij hebben.’

‘Welk bezoek?’ Gerald hield zich van de domme.

‘Hoge piet, afgezant van ergens ver weg, ben de naam vergeten.’

Dat was vreemd, die kwakzalver van de jaarmarkt een afgezant? Hij was er wel naar gekleed natuurlijk, maar toch.

‘Is dat zijn koets die voor de hoofdboort staat?’ vroeg hij.

Bram knikte heftig.

‘Was vandaag ook op de jaarmarkt, sjeik gekleed en blonk van het goud.’ Meer wist Bram niet te vertellen. Als de Magiër zijn nieuwsgierigheid verder wilde bevredigen, dan zou hij aan het diner moeten aanschuiven en de gezant zelf aan de tand voelen.

Met een zucht keerde hij terug naar zijn vertrekken. Hij besloot zijn officiële gewaden aan te trekken met alle symbolen die bij zijn rang hoorden: De saffraangele sjeep voor zijn hoedanigheid als Magiër, de zilveren ketting met het embleem van de Raad der Wijzen en de zegelring die hij droeg als raadsman van de Graaf en die hem bepaalde volmachten verleende.

Bij het avondeten werd hij officieel voorgesteld aan de man die Diederik bleek te heten en zich afgezant noemde van Graaf Rolando.

De Magiër fronste de wenkbrauwen, Graaf Rolando? Hij kende alle graafschappen en geen enkele had een graaf die luisterde naar de naam Rolando, ook niet onder de erfgenamen.

Bovendien moest de beëdiging van een nieuwe Graaf gebeuren door de Raad der Wijzen, dus zou hij ervan gehoord moeten hebben.

‘En wat is de naam van het graafschap?’ vroeg hij zo luchtig mogelijk.

‘Rolando is de Graaf van de Rode Vallei.’ Verklaarde de man plechtig. Er klonk trots door in zijn stem en er lag een fanatieke glinstering in zijn ogen.

Bij het horen van die naam verslikte Gerald zich bijna in zijn soep. De Rode Vallei bevond zich zowat aan het einde van de beschaving. De kleine vallei aan de voet van de Witte bergen heette vroeger het graafschap Einder. Er had lang geleden een burcht gestaan omgeven door landerijen en pachtershuizen. Tot er meer dan honderd jaar geleden een grote brand was uitgebroken waarbij nagenoeg iedereen in de burcht de dood vond. Sindsdien bleven er enkel nog ruïnes over.

De weinige overlevenden beweerden een grote Draak gezien te hebben die de burcht in vuur en vlam zette. Vele slachtoffers zouden verpulverd zijn door de enorme hitte en de stenen van de burcht zelf zouden gesmolten zijn.

Sindsdien woonde er niemand meer en sprak iedereen van de Rode Vallei alsof er een vloek op rustte.

‘Is de Rode Vallei dan terug bewoond?’ vroeg de Magiër verbaasd.

‘Graaf Rolando heeft de burcht heropgebouwd. Hij woont er met zijn gevolg.’ De gezant bleef onbewogen en doodernstig.

Die Rolando moest krankzinnig zijn dacht Gerald. Hij probeerde zo nonchalant mogelijk te klinken.

‘Aha, dus graaf Rolando wacht nog op zijn beëdiging, neem ik aan?’

Diederik knikte.

‘Ik ben op weg naar de hoofdstad om een aanvraag in te dienen bij de Hoge Raad.’

Gerald zat in tweestrijd. Waar zou hij eerst naar vragen, naar het elixir dat deze man, die zich Diederik noemde, verkocht of naar de aanspraken die zijn Heer meende te hebben op de titel van Graaf. Hij besloot het laatste.

‘Is Heer Rolando dan een verre afstammeling van de laatste Graaf van Einder?’ Hij gebruikte met opzet de oude naam voor het Graafschap.

Diederik legde zijn tafelmes neer en keek de Magiër recht aan.

‘Absoluut niet. Volgens de grondwet, artikel 756, paragraaf 28, mag iedereen de heerschappij opeisen van een graafschap dat meer dan honderd jaar onbewoond is geweest, mits hij er gaat wonen en 1000 zilverstukken betaald. Ik dacht dat u dit wist, mééster.’

De manier waarop het laatste woord werd uitgesproken deed de Magiër zijn bloed koken.

Hij begon een steeds grotere hekel te krijgen aan deze kerel. Maar hij gaf zich nog niet gewonnen.

Diederik wist allicht niet dat de Magiër hem die middag op de markt gezien had, die troef kon hij nu uitspelen.

‘Mmm, vandaar een zilverstuk voor een waardeloze flacon. Hoeveel hebt u er al verkocht?’

Diederik glimlachte fijntjes.

‘Nee, nee, het geld is allang overgemaakt. Er zijn enkel nog wat formaliteiten af te werken. Ik maak gebruik van de reis om de mensen te laten kennismaken met de weldaden van de Rode Vallei.’

De Magiër trok vragend een wenkbrauw op en Diederik ging verder:

‘Volgens de legende heeft de laatste Draak bloed verloren in het gevecht. Op de grond waar dit Drakenbloed is ingedrongen groeien zeldzame geneeskrachtige planten. Onze huis-Magiër heeft hiervan een bijzonder tonicum gedestilleerd. De resultaten zijn verbluffend.’

De Graaf die er tot nu toe zwijgzaam had bijgezet, nam het woord.

‘Ik zou graag een flacon van dit bijzonder elixir afnemen, zodat Meester Gerald het kan onderzoeken’

Diederik spreidde zijn handen in een gebaar van onmacht.

‘Helaas zijn alle flacons uitverkocht. Het was een overweldigend succes. U zal geduld moeten oefenen tot volgende zomer wanneer er een nieuwe oogst is. Maar het is al laat, ik ga maar eens slapen, ik heb morgen nog een lange reis voor de boeg.’

Met die woorden excuseerde hij zich van tafel en trok zich terug in het gastenverblijf.

De Graaf keek Gerald vragend aan.

‘Dit zint mij niet, iemand betaalt duizend zilverstukken voor de titel van Graaf en alles wordt buiten de Raad om beslist.’

De Graaf wuifde de bezwaren van zijn raadsheer weg.

‘Een excentriekeling heeft een leemte in de wet ontdekt en daar gebruik van gemaakt. Ge maakt u druk om niets!’

Gerald wilde geen ruzie met zijn Heer, hij haalde zijn schouders op.

‘Dan ga ik ook maar slapen.’

Boos trok hij zich terug.

Het zinde hem niet dat de Graaf niet ongevoelig was voor de valse charme van die charlatan. Zou hij die flacon echt enkel gevraagd hebben opdat hij hem zou kunnen onderzoeken, of hechtte hij toch een beetje geloof aan dat verhaal?

De antwoorden op die vragen zouden moeten wachten tot de ochtend.

2 De grote slachting

Tegen de tijd dat de Magiër s 'anderdaags wakker werd waren Diederik en zijn koets al vertrokken. De Graaf was gaan paardrijden en zou pas tegen de middag terug zijn.

Het mooie herfstweer bleef nog steeds aanhouden, dus besloot hij een wandeling te maken om zijn gedachten te ordenen.

Hij nam niet de weg naar het dorp, maar verliet het domein aan de achterkant, waar een smal paadje het woud inliep.

In gedachten verzonken liep hij steeds dieper het woud in. Hij vermeed de bredere paden waar hij misschien ruiters zou kunnen tegenkomen, en nam telkens de smallere weggetjes tussen de bomen en struiken. Al snel bevond hij zich in onbekend gebied. Hij begon zich net af te vragen of hij verdwaald was toen hij iemand hoorde roepen.

'Stop! Blijf staan!' De Magiër keek rond om te zien waar de stem vandaan kwam.

Door het struikgewas kwam een gedaante naderbij. 'Blijf staan! Niet bewegen!'

'Robin! Ik hoopte al dat ik u hier zou vinden!'

Robin kwam dichterbij.

Hij droeg hoge bruine laarzen, een bruine wollen broek en een korte mosgroene tuniek, bijeengehouden door een ceintuur waaraan verschillende metalen voorwerpen bungelden. Zijn korte zwarte haar was onbedekt. Met één hand ondersteunde hij een canvas tas die over zijn schouder hing terwijl hij met de andere hand het struikgewas wegduwde.

'Ge waart bijna in één van mijn vallen getrapt.' Verklaarde hij.

Gerald keek naar de grond. Het pad was nog nauwelijks zichtbaar, niet meer dan een spoor van platgetrapt gras, en tussen het gras door kon hij nog net een goed verborgen ijzeren val ontwaren.

Hij grijnsde schaapachtig.

'Oei, ik was zo in gedachten verzonken dat ik van de weg was afgedwaald.'

'Kom mee naar mijn hut, dan zet ik thee'

Gerald volgde Robin naar de boswachters hut. Ze kenden elkaar al jaren. Robins kennis van wilde planten en dieren was ongeëvenaard. Vaak zocht Gerald hem op, soms om te vragen of hij wist waar een bepaald kruid groeide, maar vaak gewoon om een praatje te maken en van gedachten te wisselen.

Even later zaten ze in de gezellige hut bij een kop hete thee. Gerald vertelde wat er de vorige dag was voorgevallen.

‘Dus, kort samengevat, ge zijt nijdig omdat er een kwakzalver op uw terrein kwam, ge voelt u gepasseerd omdat de Raad niet bijeengeroepen is en ge zijt gekwetst omdat ge een slecht figuur sloeg tijdens het diner met de Graaf.’

‘Daar komt het zo ongeveer op neer’

Robin lachte een rij witte tanden bloot.

‘Maar als ik u een beetje ken, dan gaat ge die kwakzalver ontmaskeren, een klacht indienen bij de Raad en de Graaf ervan overtuigen dat het zogenaamde elixir waardeloos is.’

Gerald grijnsde schaapachtig. Dit was precies waar hij over had lopen piekeren. Maar er was meer.

‘Het is meer dan dat, ik heb hier een slecht gevoel bij.’

‘Vanwege die nieuwbakken Graaf in de Rode Vallei?’

‘Ja, en dan is er nog de Draak.’

‘Ach ja, de Draak.’ Robin goot een scheut rum in zijn thee. ‘Die is iedereen allang vergeten, zou het kunnen dat die nog leeft?’

‘Draken leven lang, soms tot duizend jaar. Deze is kort na de grote Drakenslachting uit het ei gekomen. Hij moet zo’n 150 jaar oud zijn, dat is jong voor een Draak.’

‘Niemand heeft het nog over die periode, wat is er destijds eigenlijk gebeurd?’

Gerald leunde achterover.

‘Eeuwenlang leefden mensen en Draken samen in een soort van kwetsbaar evenwicht.

Draken zijn magische wezens met bepaalde dierlijke eigenschappen. Dat wil zeggen, ze moeten eten, ze paren, ze kunnen gewond raken en sterven.

In het wild jagen Draken op herten, wilde geiten, schapen en zwijnen. De mens heeft deze dieren voor zijn eigen behoefte gedomesticeerd en de Draken, die van nature lui zijn, maken daar graag gebruik van, met of zonder instemming van de mens.

Lang geleden is gebleken dat bepaalde mensen het zeldzame talent ontwikkeld hadden om met de Draken te kunnen communiceren. Hoe dit gekomen is weet men niet, wel dat het talent erfelijk is, zowel via de mannelijke als de vrouwelijke lijn, waarbij meestal een generatie wordt overgeslagen.

De magie van de Draken hield deze situatie in evenwicht.

Draken leven lang en planten zich, naar menselijke normen, zeer zeldzaam voort.

De band tussen Draak en Drakentemmer werd meestal doorgegeven van grootvader op kleinzoon of van grootmoeder op kleindochter. Zo bleven Draken generaties na elkaar in dezelfde familie.

Een bevrucht Drakenei was een bijzondere gebeurtenis. Toch was er steeds een jonge Drakentemmer beschikbaar om een band met het jonge Draakje aan te gaan.

En wanneer een Drakentemmer meerdere kleinkinderen had die het talent geërfd hadden, wat zeer uitzonderlijk was, dan was er steeds een Drakenei beschikbaar tegen de tijd dat de jonge Drakentemmer de juiste leeftijd bereikt had.

Dit evenwicht, zoals de Drakentemmers het noemden, werd in stand gehouden dankzij de Drakenmagie.

Drakenmagie is van een heel andere orde dan de magie die de menselijke Magiërs kennen. Geen enkele Magiër is er ooit in geslaagd de Drakenmagie nog maar bij benadering te doorgronden.

Ook de band tussen Draak en Temmer is een raadsel. Als de Draak sterft, sterft de Drakentemmer ook. Maar omdat Draken veel langer leven dan mensen, is het meestal de mens die eerst sterft. De Draak ziet het einde van zijn of haar Temmer naderen. Sommigen denken zelfs dat een Draak het juiste moment kent waarop zijn of haar Temmer zal sterven, maar hem of haar dit nooit zal onthullen. De Draak laat zijn of haar Temmer wel weten wanneer het tijd wordt om voor een opvolger te zorgen. Dat wil daarom nog niet zeggen dat de Drakentemmer spoedig zal sterven. De zoektocht naar een opvolger en de opleiding konden jaren in beslag nemen.

Dankzij de Drakentemmers vormden de Draken geen gevaar voor de bevolking. Er werd een deel van de veestapel afgestaan om de Draken te voeden en in ruil hiervoor hielden de Draken mogelijke vijanden op afstand.

Het was een situatie die voor mens en Draak bevredigend was.

Zo heerste er generaties lang vrede. De koningen voorzagen in het onderhoud van de Drakentemmers en hun Draken. Doch, zoals dat wel vaker gaat wanneer er vrede en welvaart heerst, begon na verloop van tijd een zeker ongenoegen de kop op te steken.

Een bepaald deel van de bevolking keerde zich, gedreven door afgunst, tegen de Draken en de Drakentemmers. Zij begonnen onder de mensen de vrees te verspreiden dat deze machtige magische dieren zich wel eens tegen de mensheid zouden kunnen keren.

Ze kregen hierbij de steun van een jonge ambitieuze koning die een zekere vorm van paranoia ontwikkeld had.

Hij vond dat de Drakentemmers te veel macht hadden en was voortdurend bang dat zij zich tegen hem zouden keren en de troon zouden opeisen.

Zijn raadgevers waren zich wel bewust van de argwaan van hun koning, maar zij onderschatten het probleem. Zij schreven het toe aan overdreven voorzichtigheid.

Ondertussen was er een soort van ondergrondse beweging ontstaan die tegen Draken gekant was.

De koning zelf was sluw genoeg om zijn weerszin voor Draken te verbergen. Zich bewust van de stromingen die onder de bevolking aanwezig waren, besloot hij, als gebaar van verzoening, een groot toernooi te organiseren waarbij alle Draken en hun Temmers gehuldigd zouden worden.'

'Was dat het Toernooi van de grote Slachting?' vroeg Robin

'Inderdaad.' Gerald knikte en vervolgde zijn verhaal.

'De koning had in het geheim contact met een zwarte Magiër. Zwarte magie is zowat het enige waarmee ge een Draak kunt doden. Alleen, als een zwarte Magiër één Draak doodt, dan voelen alle andere Draken dat en zouden zich massaal op de vijand storten. De enige oplossing was dus om alle Draken tegelijkertijd te doden. Hiervoor moest aan twee voorwaarden voldaan worden. Ten eerste moest de zwarte Magiër over enorm veel energie beschikken. Zoveel dat hij een dergelijk huzarenstuk onmogelijk kon overleven. Ten tweede moest hij alle Draken samen op dezelfde plaats krijgen. Het toernooi bood dus de uitgelezen gelegenheid. En zoals later zou blijken had de zwarte Magiër de koning zo sterk in zijn macht dat hij diens levensenergie kon aftappen.

Zo gebeurde het dus. Het toernooi lokte massaal veel toeschouwers, niet zozeer voor de spelen, maar vooral om zoveel Draken samen te

zien. Het was dan ook een prachtig gezicht, honderden Draken samen, hun veelkleurige schubben glinsterend in het zonlicht, elk met hun Temmer aan hun zijde.

Ook de koning was aanwezig en zat op zijn ereplaats op het podium. Hij had de zwarte Magiër uitgenodigd om als zijn "persoonlijke vriend" het toernooi bij te wonen.

Op het hoogtepunt van de festiviteiten liet de Magiër zijn zwarte kunsten los op de niets vermoedende Draken.

Het werd een afgrijselijk schouwspel. Een zwerm steekvliegen verscheen schijnbaar uit het niets en viel de eerste Draak in de rij aan. Deze raakte in paniek. De vliegen kropen onder de schubben van de Draak en zogen zich vol met hun bloed. Vervolgens splitsten ze zich in twee of meer nieuwe vliegen. De zwerm werd snel groter en wervelde als een zwarte sluier over de Draken. Doodskreten van meer dan honderd Draken schalden door de lucht. De Draken vielen zieltogend neer en hun Temmers, die in hun laatste momenten beseften dat ze hun Draak naar zijn of haar dood hadden geleid, stierven samen met hen.

De menigte was geschokt, enerzijds door de wreedheid zelf maar evenzeer omdat zij gedwongen waren er getuige van te zijn. Er ontstond een massa hysterie. De zwarte Magiër had voor zijn huzarenstuk krachten ontleend aan de koning, die bewusteloos op zijn stoel hing. In de chaos en het tumult slaagde de Magiër zelf erin te ontsnappen.

De raadsleden moesten zich een weg banen door de hysterische massa. Tegen de tijd dat ze de koning bereikten was hij overleden. Er bleef enkel nog een uitgedroogd omhulsel van hem over. De Magiër had alle leven uit hem gezogen.

Sindsdien is er geen koning meer op de troon geweest en regeert de Raad der Wijzen het land.'

'Maar er was blijkbaar nog een Draak in leven?' merkte Robin op.

'Er was een ei dat nog moest uitkomen' corrigeerde Gerald.

'Niemand wist ervan tot de jonge Draak in de Rode vallei verscheen. Aanvankelijk waren de bewoners vertederd door het jonge dier, maar naarmate het grote werd en regelmatig schapenkuddes aanviel begon ze er jacht op te maken.'

'Maar het is meer dan honderd jaar geleden dat iemand hem nog gezien heeft!'

'Meer dan honderd jaar geleden heeft deze Draak de Rode Burcht aangevallen. De Burcht werd bijna volledig verwoest en slechts enkele

bewoners konden ontkomen. Sindsdien is er niemand meer in de Rode Vallei geweest.'

'Officieel niet, nee' merkte Robin op.

Gerald keek zijn vriend verbaasd aan. 'Wat bedoelt ge?'

'Er heeft de laatste honderd jaar niemand meer gewoond, maar er zijn wel regelmatig jagers in de vallei geweest. Het is er goed jagen.'

'Zijt gij er dan geweest?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik niet, maar ik heb wel verhalen gehoord. Die mogen dan aangedikt geweest zijn maar er was nooit sprake van een Draak. Als iemand daar een spoor van zou hebben gezien dan zou die daar zeker hebben over opgeschept.'

'Tja, maar dan nog, Draken kunnen tientallen jaren in een soort toestand van winterslaap gaan. Ik zou veel geruster zijn als ik wist wat er met het dier gebeurd is.'

Robin leunde achterover en strekte zijn benen.

'Wel, alle Drakentemmers zijn omgekomen tijdens de grote Drakenoorlog. Kunt ge het niet met magie proberen?'

De Magiër schudde zijn hoofd.

'Niet vanop die afstand. En dan nog zou ik in het beste geval enkel zijn aanwezigheid kunnen voelen. Drakentemmers hadden van nature het talent om met Draken te praten. Er zijn ook verhalen van Magiërs die deze kunst verstonden, maar de kennis over dit soort magie is verloren gegaan.'

Hij stond op.

'Het is al bijna middag, ik stap maar eens op, de Graaf zal ondertussen wel terug zijn van de jacht.'

De twee vrienden namen afscheid. Deze keer nam Gerald de bredere ruiterspaden, zodat hij niet nog eens zou verdwalen. Terug in het kasteel bleek dat de Graaf zich na de jacht had teruggetrokken om te rusten.

Gerald begaf zich naar zijn eigen vertrekken.

Hij spendeerde de rest van de namiddag aan het opstellen van een brief aan de Raad der Wijzen. Niet dat dit veel zou uitmaken, mogelijk zou de brief hen pas na de benoeming van de nieuwe Graaf bereiken, maar het gaf hem toch het gevoel dat hij iets gedaan had.

3 Winter

Gerald werd wakker bij het eerste grauwe ochtendlicht. Het weer was omgeslagen en het sneeuwde lichtjes. Een dun laagje sneeuw lag over gras, bomen en struiken.

Het was koud in de kamer. Met een handgebaar maakte hij het vuur in de haard aan.

Het zou niet lang meer duren voor de bergpassen dicht gesneeuwd waren en de vallei afgesloten raakte van de buitenwereld.

Gerald hoopte dat zijn brief nog met de laatste postkoets zou kunnen vertrekken. Hij besloot hem persoonlijk naar de hofmeester te brengen zodat die het nodige kon doen.

In vroeger dagen konden Magiërs beroep doen op Draken en hun Temmers om berichten te vervoeren. Daar had de Drakenoorlog een eind aan gemaakt.

Het had geen zin hier langer over te treuren. De winter kwam eraan en dat ging doorgaans gepaard met de nodige ziektes en botbreuken. Het was tijd om zich op de meer praktische kant van zijn beroep te richten. Als Magiër aan het kasteel van de Graaf stond hij in voor de gezondheid van de bevolking.

De dagen gleden voorbij in de dagelijkse routine van het leven op het kasteel. De dagen werden ook steeds korter.

Het was dan ook totaal onverwacht dat er een koerier uit de hoofdstad kwam aankloppen aan de kasteelpoort. In deze saaie winterdagen was dit groot nieuws en Gerald haastte zich naar de grote zaal zodra hij ervan hoorde.

Er lag ondertussen een dik pak sneeuw en Gerald was verbaasd dat de man de bergpas was doorgeraakt. De bergpassen waren afgesloten en de laatste postkoets was een week geleden vertrokken naar de hoofdstad. De volgende werd pas in de lente verwacht, als de sneeuw terug zou smelten.

Heel wat bedienden hadden een excuus gevonden om in de buurt van het binnenplein of de grote zaal rond te hangen om een glimp van de koerier op te vangen.

Terwijl de staljongens zich over het uitgeputte paard ontfermden, werd de koerier naar de grote zaal gebracht om zich te warmen bij het enorme haardvuur.

Uit de keuken werden een kom warme soep en een stuk vers brood aangevoerd.

Terwijl de man zat te eten probeerde Gerald hem zo onopvallend mogelijk te observeren.

Hij zag er erg jong uit, Gerald schatte hem niet ouder dan 25, en droeg het uniform van het leger. Een jonge rekrut, dacht Gerald. Ondanks de zware reis die hij achter de rug moest hebben, zag het uniform er nog betrekkelijk nieuw uit. Zijn laarzen zaten weliswaar onder de modder maar de zolen waren nauwelijks afgesleten. De jongeman had een open gezicht, rossig haar en blauwe ogen. De bloes op zijn wangen, afkomstig van de warmte van de haard na de ijzige kou buiten, kon de vele sproeten die zijn gezicht sierden, niet verhullen.

Met moeite zijn ongeduld bedwingend wachtte Gerald tot de jongeman klaar was met eten. Toen deze uiteindelijk zijn bord terzijde schoof en zijn handen uitstreekte naar het vuur keek Gerald hem vragend aan.

Enigszins geïntimideerd door de doordringende blik van de Magiër, tastte de jongen zenuwachtig in zijn hemd en haalde een verkreukelde brief tevoorschijn die hij de Magiër overhandigde.

‘Deze moest ik u persoonlijk overhandigen,’ stamelde hij.

Gerald nam de brief aan en schoof zijn stoel dicht naar het vuur toe om meer licht te hebben. De brief droeg het zegel van de voorzitter van de Raad en was geadresseerd aan:

Magister Gerald, lid van de Raad der Wijzen en Hof Magiër van het Graafschap Wijbeek.

Voorzichtig verbrak de Magiër het zegel en maakte de envelop open. De envelop bevatte slechts één velletje in het kleine, nette handschrift van de secretaris van de raad. Gerald’s ogen vlogen over de regels en zijn lippen bewogen lichtjes terwijl hij las. Uiteindelijk liet hij de brief zakken en keek de soldaat aan.

‘Heeft de afzender ook gezegd wannéér ge dit bericht moest bezorgen?’

De jongen haalde zijn schouders op.

‘Zo snel mogelijk.’

‘En hoelang is dat geleden?’

De jongen werd plotseling vuurrood. De Magiër gaf hem niet de kans te antwoorden maar richtte zich in zijn volle lengte op.

'Twee weken geleden! Deze brief had met spoed bezorgd moeten worden zodat ik nog voor de eerste sneeuw in de hoofdstad had kunnen zijn voor een speciale vergadering van de raad. Nu zijn de passen dicht en zal ik moeten wachten tot na de winter.'

'En gij ook!' De Magiër priemde een benige vinger in de richting van de soldaat.

'Gij zit hier ook vast tot de dooi van de komende lente! Ik hoop dat de Graaf u de ganse winter stallen laat uitmesten!'

De Magiër haalde diep adem en vervolgde op strenge toon

'Vertel eens, wat heeft u opgehouden, een meisje, drank of beide?'

De jonge soldaat greep de kans om zich te verdedigen.

'Geen van beide Heer.' Hij verzamelde al zijn moed en keek de Magiër recht aan.

'Enkele weken geleden is er inderdaad een koerier op pad gestuurd, maar die is onderweg ziek geworden en heeft rechtsomkeer gemaakt. Toen moest er snel een vervanger gevonden worden.'

Hij bloosde en keek weer naar de grond.

'In de kazerne hebben we strootje getrokken, Heer.' voegde hij er haastig aan toe.

Gerald ging weer zitten. Hij voelde zich schuldig omdat hij de soldaat onterecht had uitgekafferd. Het maakte hem onrustig. Hij stond weer op en begon te ijsberen.

'Goed, ik zie dat ge de waarheid spreekt. Maar dat neemt niet weg dat we hier allebei vastzitten tot na de winter.' Hij zuchtte en haalde toen zijn schouders op.

'Nog nieuws uit de stad?'

De jongen maakte al aanstalten om te antwoorden maar de Magiër onderbrak hem.

'Nee wacht, vertel me eerst hoe ge heet. We hebben nog de hele winter de tijd om nieuwtjes uit te wisselen.'

De soldaat vroeg zich af of dit vriendelijkheid of sarcasme moest voorstellen. Stijfjes antwoordde hij:

'Mijn naam is Willem, Heer.'

'Goed Willem.' De Magiër leunde achterover. 'Vertel me eerst wat meer over uzelf.'

Gerald kwam te weten dat de jongen de jongste zoon was van een visser uit Vrijkust. Zijn oudere broers hadden voor de zee gekozen en zijn zussen waren beide getrouwd. De zee trok hem niet aan. Hij hield meer van de bossen en de heuvels. Hij was naar de hoofdstad getrokken om

te worden opgeleid tot soldaat. Sinds kort had hij die opleiding voltooid en mocht hij het uniform van cavalerist dragen, waar hij bijzonder trots op was.

De Magiër vermoedde dat het uniform de hele reis in zijn zadeltas had gezeten en hij het pas aangetrokken had toen hij zijn opwachting kwam maken in het Kasteel.

Verder vernam hij dat Diederik heel wat opschudding had veroorzaakt in de hoofdstad. Het nieuws dat de Rode Vallei weer bewoond was en dat de titel van Graaf werd opgeëist door een onbekende met voldoende geld, deed snel de ronde.

Diederik had op elke jaarmarkt tussen de graafschappen Wijbeek en Warburg zijn speciale elixir verkocht, terwijl hij aan de Graaf verklaard had dat het uitverkocht was.

Gerald snoof toen hij dit hoorde.

‘Ik vertrouw die Diederik niet. Hoe denkt men in de hoofdstad over dit hele verhaal?’

Willem voelde zich opgelaten. Er had nog nooit iemand zo aandachtig naar hem geluisterd.

‘De meningen zijn verdeeld. Er zijn voorstanders en tegenstanders.’ Antwoordde hij voorzichtig.

De Magiër bleef hem vol verwachting aankijken, dus ging hij aarzelend verder.

‘Sommigen vinden Graaf Rolando een held omdat hij de Rode Vallei weer bewoonbaar maakt op eigen kosten. Anderen vinden hem een parvenu en vertrouwen hem niet.’

‘Noemen ze hem al Graaf, hij is nog niet beëdigd!’

De Magiër klonk enigszins verontwaardigd dus Willem antwoorde behoedzaam.

‘De voorstanders wel.’

Gerald keek de soldaat onderzoekend aan.

‘Gij hebt toevallig toch niet zo’n flacon gekocht?’

Willem schudde zijn hoofd.

‘Nee Heer, zelfs als ik zou willen, daar is mijn soldij niet toereikend voor.’

Na die eerste dag werd Willem ondergebracht bij de soldaten van de Graaf en zag Gerald hem niet zo vaak meer.

De dagen werden steeds korter tot aan het feest van de Winterzonnewende en begonnen dan tergend langzaam te lengen.

Bij de eerste tekenen van dooi ging Willem elke dag op verkenning om te zien hoever de wegen reeds berijdbaar waren. Vaak werd hij vergezeld door Robin, die tijdens de wintermaanden ook weinig om handen had.

Op de ochtend van de tweede maan na de zonnewende kwamen beide ruiters in galop naar het Kasteel teruggereden.

Het was een heldere ochtend met een lichte vrieskou en een verre belofte van lente in de lucht.

Gerald zag hen van ver komen aanrijden. Het voorste paard droeg een grote last die vóór de ruiter over de rug van het paard hing. Het tweede paard volgde op korte afstand. Beiden leken grote haast te hebben.

Gerald spoedde zich naar de stallen om hen tegemoet te komen. Daar zag hij Willem aankomen op een dampend paard en met een grote buidel in zijn armen. Toen de soldaat gehaast afsteeg bleek de buidel een jonge vrouw te zijn. Zij was bewusteloos. Gerald beende achter Willem aan naar binnen. De jonge vrouw werd naar het haardvuur in de grote zaal gebracht. Robin volgde met iets wat op een linnen tas leek, nauwelijks herkenbaar onder het vuil en de modder, en een paar zwaar gehavende sneeuwschoenen. Van alle kanten schoten behulpzame handen en nieuwsgierige ogen toe. Gerald vaardigde snel bevelen uit en stuurde bedienden om dekens, warm water en hete kruidenthee met honing.

In de grote zaal boog hij zich over het meisje. Afgezien van de blaren op haar voeten bleek ze niet gewond te zijn maar wel volledig uitgeput en sterk onderkoeld. Gerald kende iedereen in Wijbeek, de meeste had hij zelf ter wereld gebracht, maar deze jonge vrouw was hem onbekend.

Vragend keek hij naar Robin en Willem.

‘Waar hebt ge haar gevonden?’

‘Vlak bij de boomgrens in de richting van de pas naar Hoogveld. Ze moet over de bergpas gekomen zijn.’ Het was Robin die antwoordde.

‘Over de bergpas? Die is toch nog niet open?’

Robin schudde zijn hoofd.

‘Ze droeg sneeuwschoenen, maar dan nog, hoe ze dit heeft klaargespeeld, ze moet de hele nacht gelopen hebben.’

‘De eerste maan was half vol,’ zei de Magiër peinzend, meer in zichzelf dan tegen iemand in het bijzonder.

‘Misschien is ze voor iets of iemand op de vlucht,’ opperde Willem.

Tijdens het praten hadden twee dienstmeisjes, op aanwijzingen van Gerald, het meisje haar natte kleren uitgetrokken, haar gewassen met

warm water en in dekens gewikkeld. Nu wendden ze zich tot de Magiër voor verdere instructies.

Gerald deed teken dat ze plaats moesten maken en legde zijn hand op het voorhoofd van zijn patiënte. Hij prevelde iets onverstaanbaars en bleef geruime tijd zo zitten. Niemand durfde hem te storen. Na een tijdje stond hij op en rekte zich uit.

‘Ze slaapt nu,’ zei hij tegen de dienstmeisjes. ‘Zorg dat er steeds iemand bij haar blijft, als ze wakker wordt geeft ge haar een kom thee en laat ge mij roepen.’

‘Zorg er vooral voor dat ge haar niet alleen laat,’ benadrukte hij. Toen wendde hij zich tot Robin en Willem.

‘Had ze iets bij zich?’

Als antwoord stak Robin de linnen zak omhoog.

‘Kom’ zei de Magiër. ‘Laten we dit in mijn vertrekken verder bekijken.’

Met grote stappen beende hij weg, op de voet gevolgd door de twee jongere mannen.

Van zodra ze buiten gehoorsafstand van het personeel waren gebaarde hij hen naderbij te komen.

‘Er zal al genoeg geroddeld worden. Laten we dit onder ons houden.’

In zijn studeervertrek aangekomen deed hij zorgvuldig de deur achter zich dicht. Willem dacht even een vonkje te zien opflitsen tussen de vingers van de Magiër toen die de deur sloot. Hij was niet zeker of hij het zich niet verbeeld had.

Het studeervertrek was eenvoudig ingericht. Rechts van de deur bevond zich een grote open haard, links een bureau met daarachter een boekenkast die de volledige muur besloeg. In het midden van het vertrek stond een grote eikenhouten tafel met zes zware eikenhouten stoelen met armleuningen, rijkelijk versierd met houtsnijwerk, en lederen zittingen.

Gerald gebaarde naar de tafel en Robin keerde de inhoud van de zak uit. Er viel een ruwe deken uit, een mes met een benen heft, een lederen waterzak, een stuk verdroogd brood en een lege flacon.

Het laatste voorwerp trok de aandacht van de Magiër. Hij strekte zijn hand uit om de flacon op te pakken maar trok deze even snel terug alsof hij zich verbrand had. Hij vloekte zachtjes.

‘Achteruit allebei!’ beval hij en zwaaide met zijn armen om aan te geven hoeveel ruimte hij nodig had.

Robin en Willem deinsden werktuigelijk achteruit maar bleven gefascineerd toekijken.

Gerald strekte zijn armen met gespreide vingers naar de flacon zonder deze aan te raken. Blauwe vonken schoten heen weer tussen zijn vingertoppen en het flesje. Ondertussen prevelde de Magiër enkele onverstaanbare woorden. De flacon lichte op met een wit licht dat langzaam vervaagde en tenslotte helemaal doofde. Het kristal van de flacon, dat voorheen zo helder was geweest als water, was nu dof melkachtig wit en ondoorzichtig.

De Magiër liet zich duidelijk vermoeid in een stoel zakken.

Robin schonk een beker water uit een aarden kan en reikte die de Magiër aan.

Gerald nam gretig een paar slokken. Hij wist dat er een verklaring van hem verwacht werd. Hij hield er niet van dingen uit te leggen, dat was ook de reden waarom hij nooit een leerling had aangenomen. De dingen doorgronden en begrijpen was één zaak, ze proberen uitleggen was iets heel anders. Maar soms was het gewoon noodzakelijk.

‘Zwarte magie.’ prevelde hij zachtjes, alsof dit verklaring genoeg was.

Zijn toehoorders keken hem vragend aan.

Gerald gebaarde naar de flacon. ‘Het is veilig nu. De bezwering is ingekapseld.’

‘Een bezwering van zwarte magie?’ vroeg Robin, die de Magiër al langer kende.

‘Maar de flacon is leeg!’ merkte Willem op.

Gerald schudde ongeduldig zijn hoofd. De bezwering zit in de flacon, niet in de vloeistof. Waarschijnlijk werd de bezwering geactiveerd toen de flacon ontkurkt werd, anders zou het niet mogelijk zijn deze te vervoeren en te verkopen.

‘Waarom niet in de vloeistof?’ begon Willem, maar de Magiër zwaaide ongeduldig met zijn handen.

‘Een vloeistof kan geen bezwering dragen, daar is structuur voor nodig. Vloeistoffen hebben geen structuur, die zijn, wel ja, vloeibaar. Glas heeft ook geen structuur, het is gewoon gestolde vloeistof. Ge hebt kristal nodig of edelsteen.’

‘Zoals bij een amulet,’ opperde Robin.

‘Juist ja.’ Gerald klonk opgelucht. ‘Maar een beschermingsamulet bevat witte magie, dit is zwarte magie.’ Gerald stond op en ging behoedzaam naar de flacon toe die nog steeds op tafel lag. Hij hield zijn rechterhand een handbreedte boven de flacon met de palm naar beneden en sloot zijn ogen.

‘Een lokroep bezwering, dat is zwarte magie van de tweede soort.’ Hij klonk enigszins verbaasd.

‘Hoeveel soorten zijn er dan wel, vroeg Willem plompverloren. Robin trok zijn wenkbrauwen op, de vraag was ook bij hem opgekomen maar hij had ze niet durven stellen.

‘Er zijn vier soorten bezweringen in de Zwarte magie.’ antwoordde Gerald, alsof hij een les opzei die hij lang geleden geleerd had.

‘De Afgunst, de Lokroep, de Projectie en de Onderwerping.’

‘De afgunst is erop gericht onredelijke afgunst op te roepen. Bijvoorbeeld, een boer die zijn land verwaarloost, vindt dat hij evenveel recht heeft op een rijke oogst als zijn buurman die hard gewerkt heeft.’

‘De lokroep zal iemand naar een bepaalde plaats lokken, en niets kan hem of haar tegenhouden.’

‘Dus het meisje is onder de bezwering van een lokroep de bergpas over getrokken, een tocht die ze normaal gezien niet zou aandurven.’ Concludeerde Robin, blij dat hij het begreep. Door de stilte die volgde beseftte hij dat hij de Magiër onderbroken had.

Op dat moment werd er op de deur geklopt.

‘Heer Magister, het meisje is wakker,’ klonk een gedempte stem van de andere kant van de zware eikenhouten deur.

Het drietal repte zich naar de grote zaal maar de Magiër had nog de tegenwoordigheid van geest om zijn vertrekken goed af te sluiten en de loopjongen die hen was komen halen op te dragen een verse pot thee met honing te halen in de keuken en naar de grote zaal te brengen.

Het meisje zat rechtop in één van de grote stoelen bij het haardvuur en nipte van een kom bouillon.

‘Waar zijn mijn spullen?’ vroeg ze zodra ze de mannen zag. ‘Ik moet weer verder.’

Gerald liep op haar toe en spreidde verzoenend zijn handen.

‘Natuurlijk,’ suste hij ‘maar ge moet eerst wat eten en een beetje rusten want ge hebt nog een lange reis voor de boeg.’ De andere twee keken hem verbaasd aan maar zeiden niets.

‘Waar zijn mijn spullen,’ herhaalde ze koppig.

‘Uw spullen zijn veilig.’ Gerald probeerde haar gerust te stellen. ‘Ge zijt in het kasteel van Wijbeek, dat is toch waar ge naartoe wilde?’

Ze keek hem onverschrokken aan. ‘Ik moet verder,’ herhaalde ze.

‘Ja ja natuurlijk, morgen, vandaag is het te laat, het is al bijna donker.’ Gerald klonk sussend.

Het meisje schoot plots overeind waarbij de lege kom met veel gekletter op de grond viel.

‘Ik wil nu verder!’ schreeuwde ze. ‘Ik wil mijn spullen, nu!’

Gerald zuchtte en met een bijna achteloos gebaren duwde hij de muis van zijn rechterhand tegen haar voorhoofd. Het meisje viel als een lappenpop terug in de stoel.

Hij draaide zich om naar Robin en Willem die hem letterlijk met open mond aanstaarden.

‘Ik had gehoopt met haar te kunnen praten,’ verklaarde hij, ‘maar de bezwering is nog te sterk’.

Het geschreeuw had de aandacht van de dienstboden getrokken. Gerald droeg hen op het meisje naar een gastenkamer te brengen en in bed te leggen.

Hij nam een kop thee met een grote schep honing aan van de jongen die zijn opdracht had uitgevoerd en liet zich in één van de grote stoelen zakken.

‘Ik had de indruk dat ge wist waar ze naartoe wilde,’ merkte Robin op.

‘Natuurlijk, ze wil naar de Rode Vallei.’

‘Als mijn vermoeden juist is,’ vervolgde de Magiër, ‘dan bevat elk van die flacons een lokroep bezwering om mensen naar de Rode vallei te brengen’.

‘Dat zijn honderden flacons, verspreid over alle Graafschappen tussen de Rode vallei en de hoofdstad.’ Robin keek verschrikt.

‘Precies!’ reageerde de Magiër. ‘Komende van de Rode vallei moet hij door Moland gereisd zijn, om zo Wijbeek te bereiken. Van hier zal hij naar het zuiden door Hoogveld en Neerveld gegaan zijn naar het graafschap Warburg en de hoofdstad Grootburg.’

‘In Grootburg vertelde hij inderdaad dat hij van Neerveld kwam.’ Merkte Willem op.

‘Als hij de waarheid spreekt,’ gromde Gerald. ‘Hoe dan ook, zodra de sneeuw begint te smelten kunnen we meer reizigers verwachten op weg naar het noorden. We weten niet of hij in Roodham of Roobroek geweest is maar de kortste weg van daaruit naar de Rode vallei is langs de kust, dus die komen niet deze kant op.’

‘Ik geloof dat ik heb horen vertellen dat hij na de winter naar Vrijkust zou gaan en dan via de kustweg naar het noorden.’ zei Willem.

‘De kustweg zal eerder open zijn dan de bergpassen’ peinsde Gerald. ‘Ik vraag mij af of de bezwering sterk genoeg is om de mensen een omweg

te laten maken naar het zuiden en het oosten, om dan via de kust naar het noorden te gaan.'

'Dat is een optie voor de inwoners van Neerveld en misschien ook van Hoogveld, maar niet voor Wijbeek. Wij zijn zowel in het Zuiden als in het Oosten omringd door bergen. Merkte Robin op.

De Magiër stond op en begon voor de haard te ijsberen.

'Ik moet zo snel mogelijk naar Grootburg. Ik heb meer informatie nodig en ik moet de Raad spreken,' mompelde hij in zichzelf. Toen keerde hij zich naar Willem. 'Controleer elke dag de pas naar het zuiden. Zodra het doenbaar is te paard vertrekken we.'

'Misschien moeten we het ook op sneeuwschoenen proberen' opperde Willem.

De Magiër wuifde het idee weg. 'Nee, dat gaat te langzaam, we hebben paarden nodig om snelheid te maken eens we over de bergpas zijn.' Hij vertelde er niet bij dat zijn conditie niet van dien aard was om op sneeuwschoenen een berg te beklimmen.

De daaropvolgende dagen ging Gerald driemaal daags bij het meisje langs om te zien of de bezwering begon te verzwakken. Zolang ze erop stond verder te trekken hield hij haar in slaap.

Op de vierde dag leek ze iets rustiger geworden en probeerde hij een gesprek aan te knopen.

Het meisje had haar ogen open en een beetje gegeten maar nog niets gezegd.

'Hoe heet ge?' begon Gerald.

'Alice,' het kwam er aarzelend uit alsof ze er zelf aan twijfelde.

'Goed zo Alice, waar komt ge vandaan?' Onmiddellijk realiseerde Gerald zich dat dit de verkeerde vraag was. Er verscheen een lichte paniek in haar ogen.

'Ik ga niet terug, ik kan niet terug naar huis.' stamelde ze.

'Nee, nee natuurlijk niet.' Gerald probeerde haar gerust te stellen.

'Zijt ge over de bergpas gekomen?' probeerde hij opnieuw.

Het meisje knikte. Haar blik dwaalde naar de sneeuwschoenen die naast het bed tegen de muur stonden. De aanblik ervan leek haar even gerust te stellen, maar het volgende ogenblik keek ze verwilderd om zich heen.

'Waar is mijn tas, waar zijn mijn spullen?'

De Magiër wees naar de tas die op een stoel aan het voeteneinde van het bed lag. Hij legde een hand op de arm van het meisje toen die aanstalten maakte om op te staan.

‘Alles zit erin,’ loog hij. ‘Uw kleren zijn proper gewassen en opgevouwen.’ Dat laatste was de waarheid.

‘Uw mes zit er ook nog in.’ Ook dat was waar.

‘En mijn ...’ Alice keek verlegen naar haar handen. De Magiër keek haar onderzoekend aan?

‘Was er nog iets?’ vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, ik ben hier goed verzorgd geweest.’ Haar blik schoot de kamer rond. Door het raam vielen lange banen zonlicht. Over enkele uren zou het donker zijn.

‘Ik zou graag morgen verder trekken,’ verklaarde ze plots.

‘Waar gaat ge naartoe?’ vroeg Gerald zo achteloos mogelijk.

‘Moland,’ antwoordde ze beslist. ‘Naar mijn tante in Moland.’

‘De bergpassen in het oosten zijn nog dicht gesneeuwd,’ antwoordde Gerald rustig, ‘zelfs met sneeuwschoenen is daar geen doorkomen aan. Ge kan beter wachten tot het begint te dooien.’

‘Ik ben de zuidelijke pas toch ook over geraakt,’ wierp ze tegen. Ze keek hem uitdagend aan.

Gerald moest bijna lachen. De zuidelijke heuvels waren uitlopers van de bergketen in het oosten.

‘De bergpas in het noorden is bijna twee keer zo hoog. Bovendien hebt ge het nu nauwelijks gehaald. Als Robin en Willem u niet gevonden hadden waart ge doodgevroren.’ Hij deed zijn best om streng te kijken.

‘Ge hebt vier dagen geslapen,’ voegde hij eraan toe.

‘Vier dagen!’ Ze schoot overeind maar zakte onmiddellijk terug in de kussens.

Gerald stond op ‘Probeer eerst terug op krachten te komen.’ Met deze woorden verliet hij de kamer.

De vastberadenheid van het meisje om verder te trekken verontrustte hem. Het was een kwestie van tijd voor ze zou merken dat de flacon niet meer in haar tas zat. Die lag natuurlijk veilig in zijn studeerkamer. Hij ging het kleinood ophalen en zocht toen Willem op die aan het werk was in de stallen. Hij vroeg hem mee te gaan naar het dorp.

De jonge soldaat die gewend was bevelen op te volgen zadelde de paarden zonder vragen te stellen en even later waren ze op weg.

Ze lieten hun paarden achter op het dorpsplein en begaven zich naar de werkschuur van de glasblazer. Het vertrek werd verlicht door een groot vuur waar het glas werd gesmolten om vervolgens in de gewenste vorm te worden geblazen.

Toen de glasblazer vernam wat de Magiër van hem verwachtte, schudde hij zijn hoofd.

Hij draaide zich om en zocht iets op een rek aan de muur dat vol stond met afgewerkte en half afgewerkte glazen voorwerpen. Toen hij gevonden had wat hij zocht wendde hij zich tot de Magiër en hield het voorwerp in het licht van het vuur.

Het was een exacte replica van de kristallen flacon, alleen was hij van gewoon glas gemaakt. Het was een mooi stukje vakmanschap, het verschil was met het blote oog nauwelijks merkbaar. De Magiër zoog zijn adem in en keek de man vragend aan.

‘Mijn vrouw heeft ook zo’n ding gekocht op de jaarmarkt. Ze werd er gek van! Sprak over niets anders meer dan vertrekken, naar het noorden, naar een beter leven!’

Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd met de mouw van zijn tuniek. ‘Eerst heb ik heb de inhoud leeggegoten, maar dacht ge dat dat hielp? Nee, ze bleef maar doorgaan! Toen ben ik op het idee gekomen om een kopie in glas te maken. Kijk!’ Hij duwde de flacon onder de neus van de Magiër. ‘Precies hetzelfde toch? Ik had hem verwisseld met het kristal zonder dat ze het wist, maar toch merkte ze het meteen! Ze zei dat ze het voelde! Kunt ge dat nu geloven? Deze moogt ge hebben,’ besloot hij ‘ik kan er toch niets mee aanvangen.’

Gerald nam het glazen flesje aan en stopte het in de zak van zijn mantel. ‘Hoe gaat het nu met uw vrouw?’ vroeg hij.

De man haalde zijn schouders op.

‘Sindsdien slaap ik in mijn atelier.’ Hij wees met zijn hoofd naar een strozak en een stapel dekens in de hoek. ‘Zodra de sneeuw smelt gaat ze weg, zegt ze.’

De Magiër knikte. ‘Hebt ge nog van anderen gehoord die dit op de jaarmarkt gekocht hebben?’ vroeg hij.

De man knikte somber. ‘Eens in de week komen ze samen om plannen te smeden. Ze zijn al met een stuk of tien.’ Hij telde af op zijn vingers. ‘De bakker en zijn vrouw, De vrouw van de smid en haar twee dochters, de zadelmaker, de timmerman en zijn zonen, het zal hier een dooie boel worden deze zomer.’

De Magiër schrok. Hij verwenste zichzelf. Hoe had hij dit kunnen laten gebeuren, pal onder zijn neus nog wel. Wijbeek was zijn verantwoordelijkheid! Straks liep het halve dorp leeg en hij stond erop te kijken!

‘Dit is zeer onrustwekkend,’ wist hij uit te brengen. ‘Ik eh’, hij aarzelde, ‘ge hoort nog van mij,’ besloot hij.

Op de voet gevolgd door Willem liep hij naar de paarden en reed in galop terug naar het kasteel.

‘Alsof de duivel hen op de hielen zit,’ mompelde de glasblazer die hen nakeek bij het licht van de ondergaande zon.

4 Dooi

Die nacht kon Gerald de slaap niet vatten. Hij bleef maar piekeren over wat hem te doen stond. Hier blijven en proberen de dorpelingen die aan de lokroep ten prooi waren gevallen op andere gedachten te brengen, of zo snel mogelijk naar Grootburg vertrekken om de andere Magiërs te raadplegen.

Als hij vertrok zou hij het gevoel hebben dat hij de mensen hier in de steek liet. Als hij bleef kon hij de Raad niet vertellen wat hij te weten was gekomen en kon hij hun hulp niet inroepen. Hij wou dat hij zich in twee kon splitsen en beide doen. Hij verweet zichzelf dat hij nooit een leerling had opgeleid die nu misschien een deel van zijn taken had kunnen overnemen. Het was uit louter gemakzucht dat hij steeds een leerling geweigerd had. Hij had allerlei excuses verzonnen, In het afgelegen Wijbeek gebeurde toch nooit iets, een leerjongen zou zich hier vervelen. De hoofdstad had een beginnende Magiër veel meer te bieden. En ga zo maar door. Maar als hij eerlijk was, dan moest hij toegeven dat het eigenlijk te veel energie van hem vergde om iemand op te leiden. Ook de verantwoordelijkheid schrikte hem af. Nu voelde het alsof hij gefaald had, alsof hij zijn plicht niet naar behoren had vervuld. Toen het eindelijk langzaam licht begon te worden stond hij op. Hij ging eerst bij Alice langs die nog vast lag te slapen. Voorzichtig liet hij het glazen flesje in haar linnen tas glijden. Misschien was het meisje minder opmerkzaam dan de vrouw van de glasblazer. Het was het proberen waard. Als ze een verschil voelde zou hij zeggen dat dit kwam omdat ze ziek was. Hij knikte bij zichzelf, dat zou kunnen werken. Vervolgens ging hij op zoek naar de Graaf om verslag uit te brengen. Deze was druk in bespreking met de hofmeester. Terwijl de zon langzaam hoger aan de hemel klom wachtte hij ongeduldig tot de Graaf tijd voor hem kon vrijmaken.

Toen het eindelijk zo ver was waren al zijn zorgvuldig voorbereide toespraken plots uit zijn hoofd verdwenen en struikelde hij over zijn woorden om zijn verhaal te vertellen. De Graaf luisterde zwijgend. Hij wist natuurlijk van het meisje maar net als Gerald was hij ervan uitgegaan dat dit een alleenstaand geval was. Dat het halve dorp

plannen maakte om te vertrekken was een andere zaak. Toen Gerald uitgesproken was staarde de Graaf in zijn kop thee alsof het antwoord daar te vinden was en goot de vloeistof vervolgens in één teug achterover.

‘Het beste wat ge kunt doen is naar Grootburg gaan en de Raad bijeenroepen,’ besloot hij. Hij hief zijn hand op om tegenwerpingen in de kiem te smoren.

‘Ik weet dat ge het gevoel hebt dat ge de mensen hier in de steek laat, maar het kwaad is geschied. Dit is groter dan Wijbeek alleen. Als ge gelijk hebt wat die bezweringen betreft dan zullen andere Graafschappen met hetzelfde probleem zitten.’

Gerald zuchtte. Hij wist dat de Graaf gelijk had, maar hij zag nog steeds de wanhoop op het gezicht van de glasblazer voor zich.

‘Bovendien,’ ging de Graaf verder, ‘hebt ge die Diederik nooit vertrouwd, en die versgebakken Graaf ook niet. Het is een schrale troost, maar het is niet altijd een zegen om gelijk te hebben. En uzelf verwijten maken helpt ons ook niet verder.’

Gerald beseftte dat hij blij zou moeten zijn dat de Graaf het zo goed opnam. Maar er bleef iets aan de rand van zijn bewustzijn knagen.

‘De Draak,’ beseftte hij plotseling. ‘Draken en zwarte magie zijn natuurlijke tegenpolen. Hij beseftte niet dat hij hardop gesproken had.

‘Het fabeltje van de Draak is nu het minste van onze zorgen,’ meende de Graaf.

De Magiër schudde zijn hoofd. ‘Draken verafschuwen zwarte magie, maar ze ruiken het ook op mijlen afstand. Als de Draak nog leeft kan dit hem uit zijn slaap wekken en de gevolgen kunnen catastrofaal zijn!’

Op dat moment kwam Willem terug van zijn dagelijkse verkenningstocht. De Graaf wenkte de soldaat naar binnen om verslag uit te brengen.

‘De dooi is ingezet,’ kondigde hij aan. ‘Als het weer goed blijft kunnen we over een paar dagen vertrekken.’

‘Prima.’ De Graaf was blij dat hij zich op praktische zaken kon richten. ‘Ik laat alles in gereedheid brengen.’

‘Neem Robin mee.’ Hiermee richtte hij zich tot Gerald. ‘Hoe minder mensen hiervan op de hoogte zijn hoe beter.’

‘Hoe zit het met Alice?’ vroeg Gerald.

De Graaf wuifde zijn bezorgdheid weg.

‘Laat die maar hier. De oostelijke bergpas blijft nog wel een tijdje dicht. We zullen goed voor haar zorgen.’

Enigszins gerustgesteld vertrok Gerald om zijn eigen voorbereidingen te treffen voor de reis.

Hij begaf zich naar de stallen om te controleren in welke conditie de paarden verkeerden. Daar trof hij Robin, die blijkbaar hetzelfde had gedacht. Hoewel ze reeds in hun jonge jaren hadden leren paardrijden, reed geen van beide mannen vaak te paard of had een vast rijdier. Robin gaf er de voorkeur aan zich te voet te verplaatsen, langs paden die voor een paard niet toegankelijk waren. Gerald koos voor zijn ritjes naar het dorp soms een rijtuig of een oudere rustige merrie, maar voor deze tocht had hij een sneller paard nodig met meer uithoudingsvermogen. Hij trof Robin in de stal van Vos, een jonge ruin. Blijkbaar was de voorkeur van zijn vriend op hetzelfde paard gevallen.

De stalmeester die met Robin in gesprek was keek de Magiër schattend aan.

‘Ik denk dat ik een paard heb dat beter bij u past Meester,’ zei hij, toen hij vernam dat de keuze van Gerald op dit paard gevallen was. Haastig liep hij weg. Vos was te fijn gebouwd om het gewicht van de oude Magiër te kunnen dragen, maar dat zou hij natuurlijk nooit op die manier verwoorden.

Terwijl Robin verderging met het paard te roskammen, vertelde hij Gerald wat hij te weten was gekomen.

‘Ik heb met het meisje gepraat dat Alice verzorgt,’ begon hij.

De Magiër snoof. Robin was een knappe jongeman met een natuurlijke charme die bij de vrouwen in de smaak viel. Het feit dat hij erom bekend stond moeilijk te vangen te zijn maakte hem nog aantrekkelijker.

‘Blijkbaar is Alice min of meer van huis weggelopen na een hevige ruzie met haar vader.’

‘Laat mij raden,’ zei Gerald. ‘Haar vader heeft haar streng opgevoed in een poging haar tegen alle gevaren van de wereld te beschermen.’

‘Hoe weet ge dat?’ Robin was echt verbaasd.

De Magiër ging verder. ‘Haar vader heeft zich natuurlijk uit alle macht verzet tegen haar plannen om haar geluk te gaan zoeken in de Rode Vallei. Met als gevolg een hevige ruzie en een nog grotere vastberadenheid bij het meisje om te vertrekken.’

‘Zoiets ja,’ beaamde Robin met tegenzin.

‘Haar moeder is waarschijnlijk een tijd geleden overleden.’ Robin knikte, ‘vijf jaar’.

Gerald trok een wenkbrauw op. ‘Heeft ze nog broers of zussen?’ Robin schudde zijn hoofd.

‘Haar vader heeft een boerderij in Hoogveld, voornamelijk schapen. Zij kreeg zelden de kans de boerderij te verlaten. De uitstap naar de jaarmarkt was voor haar een unieke gebeurtenis waar ze het halve jaar naar uitgekeken had. Ze heeft er zelfgemaakte sierraden verkocht en de hele opbrengst uitgegeven aan de flacon.’

‘Daar zal haar vader niet blij mee geweest zijn.’

‘Ze heeft het een tijd voor hem verborgen kunnen houden maar toen hij erachter kwam was hij woest. Hij heeft de inhoud voor haar ogen leeggegoten en de flacon op de mesthoop gegooit.’

‘Waar ze het heeft teruggehaald.’ De Magiër knikte. Ze is het ideale slachtoffer voor Zwarte Magie, en de reactie van de vader werkt de bezwering enkel in de hand.

Robin herinnerde zich plotseling dat de Magiër het meisje op geen enkel moment van haar voornemen had proberen afbrengen.

‘Hoe meer ge ertegen ingaat, hoe sterker de bezwering wordt,’ opperde hij.

De Magiër knikte. ‘Het is een beetje zoals bij die gevechtstechnieken waarbij ge de kracht van de tegenstander in uw voordeel gebruikt. Hier is het de Zwarte Magie die de energie van goede bedoelingen gebruikt voor haar eigen doeleinden.’

‘De weg naar de hel is geplaveid met goede bedoelingen,’ citeerde Robin.

De Magiër schudde zijn hoofd. ‘Er is niets mis met goede bedoelingen, zolang er geen Zwarte Magie in het spel is. Het spreekwoord zou moeten zijn, de weg naar de hel is geplaveid met Zwarte Magie.’

Robin lachte zijn witte tanden bloot. ‘Misschien wordt het toch tijd dat ge een leerling neemt.’

Voor Gerald kon reageren kwam de stalmeester aandraven met een groot zwart paard. Een prachtig dier, iets groter en steviger gebouwd dan Vos, met witte vlekken op zijn hoofd en aan zijn poten.

‘Deze zal u wel bevallen.’ Hij hijgde nog een beetje, hij was een stukje met het paard aan de teugel meegelopen om een indrukwekkende entree te maken.

Gerald inspecteerde het paard. ‘Prima hoe heet hij?’

‘Zwaluw, vanwege die witte vlekken.’

Gerald knikte. ‘Goed, dat is dan geregeld. Dan ga ik verder inpakken.’

Het drietal vertrok de volgende ochtend zodra er klaarte in de lucht was.

Gerald op Zwaluw, Robin op Vos en Willem op zijn eigen legerpaard dat Speer heette.

Terwijl de zon langzaam boven de heuvels uit steeg beklommen ze de helling die naar de bergpas leidde.

Het pad slingerde zich omhoog langs de bergflank. De sneeuw die gisteren gesmolten was, was tijdens de nacht weer bevroren en maakte het pad gevaarlijk glibberig. Als snel moesten ze afstijgen en de paarden aan de teugel meevoeren.

Daardoor kwamen ze slechts langzaam vooruit en was het al bijna middag toen ze het hoogste punt van de pas bereikten. De lucht was helder en de zon deed haar best om een beetje warmte te geven maar de snijdende wind, die op deze hoogte vrij spel had, deed dat teniet. Een eindje van het pad verwijderd stond een schuilhut die enige beschutting bood aan de reizigers. Daar hield het drietal halt. Het was duidelijk dat hier sinds vorige herfst niemand meer was geweest. Er was een ongeschreven wet die bepaalde dat eenieder die in een schuilhut vuur maakte een nieuwe voorraad hout moest achterlaten voor de volgende reizigers. Het hout lag hier nog netjes opgestapeld naast de vuur-put en was bedekt met een laagje stuifsnieuw dat door de kieren en spleten gewaaid was. Het kostte Robin weinig moeite om met zijn mes en vuursteen een vuur aan te maken.

Gerald was blij dat hij geen magie hoefde te gebruiken. De tocht naar boven had hem uitgeput en hoewel hij zweette van inspanning was hij vanbinnen toch verkleumd van de kou.

Rond de vuur-put waren stenen banken gemetseld en de drie mannen namen plaats voor een snelle maaltijd. Ze haalden brood, appels en kaas uit de zadeltassen en aten zwijgend. Na de maaltijd doofde Robin het vuur en zetten ze hun tocht verder. De zon scheen volop en het ijs was aan het smelten. Naarmate ze verder afdaalden werd het minder koud en werd de wind minder snijdend.

De dooi was volop aan de gang. De smeltende sneeuw stroomde in beekjes van de helling, dwars over het pad, naar beneden om daar een grotere rivier te voeden. De hoeven van de paarden deden het water opspatten. Ze kwamen nu sneller vooruit maar ook de zon zakte steeds dichterbij de toppen van de beboste heuvels in het westen. Het zou snel donker zijn. Gerald vroeg zich af of de meest noordelijke afspanning van Hoogveld al open zou zijn zo vroeg op het jaar. De postkoets reed nog niet, dus zouden er nog weinig of geen reizigers zijn.

Het was al donker toen ze de afspanning bereikten. Noch in het hoofdgebouw, noch in de stallen brandde licht. Alle luiken waren dicht en het gebouw was afgesloten voor de winter. Gelukkig was er geen slot op de stallen. De paarden zouden tenminste onderdak hebben vannacht.

Het drietal steeg af om de paarden te verzorgen.

Met de hulp van Willem maakte Robin een klein kampvuur in de vuurplaats op het erf. Gerald maakte zich verdienstelijk door in de stallen op zoek te gaan naar achtergebleven wintergroenten.

Bij het licht van zijn staf vond hij wat rapen en wortels die nog te eten waren. Met het gedroogde vlees uit hun zadeltassen maakten ze hier een stevige soep van. Het was goed om iets warmes binnen te hebben. Na de maaltijd zochten ze voldoende droog stro bijeen en installeerden zich in een hoek van de stallen, om in hun dekens gewikkeld te proberen slapen.

Willem en Robin waren gewend om buiten te slapen en lagen als spoedig zachtjes te snurken. Gerald miste zijn zachte warme bed en kon de slaap moeilijk vatten. Na een korte nacht werd hij koud en stijf wakker. Voorzichtig om de anderen niet te wekken stond hij op en liep het erf op.

Naast het kampvuur van gisteravond lag nog voldoende brandhout klaar. Deze keer gebruikte hij magie om het vuur aan te maken. Hij stookte het vuur flink op en gooide er toen een paar dikke blokken hardhout op zodat het lang zou blijven branden. In zijn deken gewikkeld maakte hij het zich zo gemakkelijk mogelijk op de harde grond. Zo vonden de twee jongere mannen hem enige tijd later, half ingedommeld bij het vuur. Ze warmden de rest van de soep op als ontbijt en bij het eerste licht gingen ze weer op pad.

Ze besloten de weg door de heuvels te nemen en niet af te dalen naar de vallei.

Met een beetje geluk konden ze tegen de avond de grens met Neerveld bereiken. Daar op het kruispunt van de Oostelijke, de Noordelijke en de Zuidelijke weg was een herberg die het ganse jaar door open bleef. Gerald overwoog even om de omweg door de vallei te maken en de vader van Alice op te zoeken, maar daar zou te veel kostbare tijd mee verloren gaan.

De Graaf had hem opgedragen zich op het groter geheel te richten. Individuele gevallen, hoe graag hij ze ook zou helpen, moesten wachten.

Het weer bleef hen gunstig gezind. Pas tegen het eind van de middag pakte de bewolking samen en begon het zachtjes te miezeren. In de vroege schemering konden ze in de verte al de lichtjes van de herberg zien. Gerald verheugde zich op een stevige maaltijd en een warm bed. Hij durfde echter niet te klagen want de twee jongere mannen leken nergens last van te hebben. Het maakte dat hij zich extra bewust was van zijn ouderdom.

Reeds toen ze het erf van de herberg opreden merkten ze dat er veel volk was. Er stonden drie huifkarren achter elkaar en in de stallen waren de meeste boxen bezet. De staljongens liepen ijverig heen en weer en bleken geen tijd voor hen te kunnen maken. Dus zorgden ze maar zelf voor hun paarden en gingen dan naar binnen.

De herberg bestond uit een ruime gelagzaal met een grote haard aan elk van de tegenover elkaar liggende muren en een lange toonbank die de volledige breedte van de derde muur besloeg. Achter de toonbank bevond zich de deur naar de keuken, van waaruit de geuren van gebraden vlees en versgebakken brood opstegen.

De rest van de zaal stond vol met tafels en banken waarvan zo'n twee derde bezet waren.

De gasten van de herberg waren niet de gebruikelijke kooplui of koeriers maar groepen mensen die duidelijk samen reisden. Sommigen hadden tafels en banken bij elkaar geschoven zodat de groep bijeen kon zitten. Er waren ook kinderen bij die in leeftijd varieerden van zogende baby's tot opgroeiende tieners.

Het drietal zocht een plaatsje in een rustiger hoekje, zo ver mogelijk van de spelende kinderen die de boel op stelten zetten.

Toen de herbergier op hun tafel afkwam, besloot Gerald zoveel mogelijk informatie in te winnen.

'Wat is er aan de hand? Zoveel volk op de been.'

De man haalde zijn schouders op.

'Ik weet het niet, ze willen allemaal naar het noorden. Weten de Heren soms of de pas naar Wijbeek al open is?'

'Wij komen van Wijbeek,' antwoorde Gerald. 'Te paard, met de karren die daarbuiten staan kunt ge er nog niet door.'

De herbergier wierp een snelle blik over zijn schouder naar de luidruchtige bende en zuchtte.

'Dan ben ik nog niet van ze af.'

'Met die huifkarren moeten ze hoe dan ook de weg door de vallei nemen,' merkte Robin op. 'Dat is minstens twee dagen rijden naar de

bergpas. Als het blijft regenen zal de sneeuw tegen die tijd wel gesmolten zijn.'

De herbergier keek plots opgetogen. 'Uitstekend idee, ik stuur ze naar de vallei van Hoogveld! Een neef van mij heeft daar een herberg.' Met die woorden draaide hij zich al om. Robin riep hem nog snel hun bestelling na.

'Het zou mij niet verbazen als er snel een volgende groep aankwam,' mompelde Gerald toen de man buiten gehoorsafstand was.

'De lokroep?' vroeg Robin met opgetrokken wenkbrauwen.

Gerald knikte.

De waard kwam terug met dampende schotels vlees en groenten, vers brood, een kan warme kruidenwijn en een grote pot thee.

Robin schoof de pot thee naar de Magiër toe en schonk Willem en zichzelf een beker wijn in.

Willem keek de Magiër verbaasd aan.

'Drinkt u geen wijn?'

Gerald schudde glimlachend het hoofd. De directheid van de jonge soldaat amuseerde hem.

'Magie en alcohol gaan niet samen.' Verduidelijkte hij. 'Sterker nog, de gave van Magie wordt vernietigd door alcohol, en dat is het echt niet waard,' besloot hij.

Willem nam een flinke teug. 'Ben ik blij dat ik geen Magiër ben,' mompelde hij.

'Ha! Dat weet ge dus niet,' riep de Magiër uit, 'want ge drinkt wijn.'

Robin, die zijn vriend al langer kende wist dat dit één van zijn stokpaardjes was.

'Hoe oud waart ge toen ge voor het eerst wijn dronk?' De Magiër keek de verbijsterde soldaat vragend aan.

Willem dacht na. Van zijn ouders kreeg hij als kind alleen water en melk te drinken, maar zijn broers smokkeleden wel eens een wijnzak mee naar de stallen om daar stiekem te gaan drinken. Ze hadden Willem ook een paar slokken laten nemen, opdat die hen niet zou verraden. 'Een jaar of tien denk ik,' stamelde hij.

'En hoe oud zijn de meeste kinderen als de gave van magie bij hen wordt vastgesteld denkt ge?'

'Jonger,' opperde Willem hoopvol.

De Magiër schudde zijn hoofd. 'Tussen de tien en de veertien jaar. Dat betekent,' vervolgde hij, zwaaiend met een kippenbout om zijn stelling te onderstrepen, 'dat de gave reeds in de kiem gesmoord kan zijn!'